మానస మయూరి

– కస్తూరి మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

'**ఏమిటీ.. ఏం తినాలా** అని ఆలోచిస్తున్నారా?' తిండి పదార్థాల వైపు చూస్తూ, ఏం చెయ్యాలో తెలియనట్టు కూర్చున్న శరత్‌ని అడిగింది శిల్ప.

'ప్రాబ్లమ్ ఆఫ్ ప్లెంటీ గురించి ఆలోచిస్తున్నాను' అన్నాడు శరత్.

'అదేమిటి?' అడిగింది శిల్ప.

'ఇక్కడ చూడండి.. ఎంతెంత ఆహారమో.. అదే బయట అడుగుపెట్టగానే, అడుక్కునేవాళ్ళు, ముసలివాళ్ళు, పిల్లలు.. చిన్న పిల్లలనెత్తుకున్నవాళ్ళు.. వాళ్ళకీ భవంతులు, భవంతుల లోపల ఉన్న తిండి పదార్థాల గురించి ఊహ అయినా ఉంటుందా? వీటన్నిటిని చూస్తూ, వాళ్ళ మనసుల్లో ఎలాంటి భావాలు మొదలవుతాయో అనిపిస్తుంది. ముఖ్యంగా, పసిపిల్లలు.. వాళ్ళకి ఏమీ తెలియదు. రోడ్లమీద అడుక్కుంటూ, చిల్లరకోసం తపన పడుతూ, అదే సమయానికి కార్లలో వెళ్ళే తమ వయసువారిని చూస్తూ వాళ్ళేమనుకుంటారో అనిపిస్తుంది. నిజానికి మనిషికి ఎంత కావాలి? అవసరమైన దానికన్నా ఎక్కువ తిని బ్బురలు పెంచుకుని కరిగించుకోవటానికి కష్టపడి, రోగాలు తెచ్చుకుని..' శిల్ప ప్లేటుని పక్కకు తోసేయటంతో ఆగిపోయాడు శరత్ 'సారీ' అన్నాడు.

శిల్ప మాట్లాడలేదు. మౌనంగా చుట్టూ చూస్తూ కూర్చుంది.

'అందుకే నాకెవరూ ఫ్రెండ్స్ లేరు. నేను ఎవరితో కలవలేను. ఎప్పుడు ఏం మాట్లాడాలో తెలియదు. ఎప్పుడు ఏమాలోచించాలో తెలియదు' నొచ్చుకుంటూ అన్నాడు శరత్.

నిజంగానే అతడికి బాధగా అనిపించింది. 'ఎందుకో ఈ అమ్మాయి దగ్గర మాట్లాడాలనిపించింది. ఎక్కువ మాట్లాడేశాను' అనుకున్నాడు.

'నాకూ ఒకోసారి అనిపిస్తుంది, మనిషికి ఎంతకావాలి? ఏం కావాలి? అన్నది తెలియదు. ఒక జంతువుకి ఆ బాధలేదు. ఒక పశువుకి లేదు. ఒక పక్షికి లేదు. చీమకు లేదు. దోమకు లేదు. కానీ తెలివి ఉన్న మనిషికే ఈ బాధలు' అంది. శరత్ మాట్లాడలేదు.

'మనుషులు తమ కళ్ళకు కనబడుతున్నదే నిజమనుకుంటారు. కానీ వాళ్ళు నిజమని అనుకుంటున్నదానికి వెనుక కళ్ళు చూపించేదేకాదు, వాళ్ళ మెదడు ఊహించేదీ ఉందని గ్రహించరు. ఆ మెదడు ఊహ వెనుక వాళ్ళ భయాలు, సందిగ్ధాలు, అభద్రత భావాలు, అపోహలు అన్నీ ఉంటాయని గ్రహించలేరు. కానీ తమ ఆలోచననే నిజమని అనుకుంటారు' అంది శిల్ప.

ఆమె వైపు తలెత్తి చూశాడు శరత్.

'అందరూ నేను పెళ్ళయిన తరువాత మొగుడిని వదిలేశానని చెప్పుకుంటారు. వాడే నన్ను వదిలి పారిపోయాడని ఇంకొందరంటారు. కానీ, ఏం జరిగిందో తెలిసింది ఇద్దరికే నాకూ, ఆయనకు. ఆయన అందరికీ చెప్పుకుని తిరుగుతారు. నేను ఎవరికీ ఏమీ చెప్పను.' నవ్వింది.

'సారీ.. ఇప్పుడు మనం ఆర్డరిచ్చి తినకపోతే, పదార్థాలు వ్యర్థం అవటమే కాదు డబ్బు కూడా వేస్టవుతుంది.' అన్నాడు.

ఇద్దరూ మౌనంగా తినటం ప్రారంభించారు.

ఇంతలో కిలకిలా నవ్వుతూ అబ్బాయి, అమ్మాయిల గుంపు హోటల్‌లోకి వచ్చింది. చీకూ చింతాలేకుండా నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ వాళ్ళు టేబుళ్ళని ఆక్రమించారు. హోటలంతా గోలగోలగా తయారయింది.

వాళ్ళల్లో ఒకడు 'హేపీ బర్త్‌డే టూయూ' అని పాట అందుకున్నాడు. అందరూ అదే పాట అందుకున్నారు.

తాము ఎంతో ఆనందిస్తున్నట్టు ప్రపంచానికంతా తెలియాలన్నట్టుంది వాళ్ళు ప్రవర్తన. శరత్ మనసులో తన కూతురు స్రవంతి మెదిలింది.

'నా ఫ్రెండ్ బర్త్‌డే పార్టీ ఉంది నాన్నా, ఓన్లీ మేం ఫ్రెండ్స్' స్రవంతి మాటలు గుర్తుకువచ్చాయి.

స్రవంతి కూడా ఇలా 'ఓన్లీ ఫ్రెండ్స్' అంటే అబ్బాయిలు, అమ్మాయిలతో పార్టీ చేసుకుంటూంటుందా?

ఆ వయసులో మనసులో ఎలాంటి భావనలు లేకుండా అబ్బాయిలు, అమ్మాయిలు కలవటం సాధ్యమా?

'మీ అమ్మాయి గుర్తొచ్చిందా, వాళ్ళని చూస్తుంటే?' అడిగింది శిల్ప.

ఆమె వైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు శరత్ 'మనుషుల మనస్సుల్లో మాటలు గ్రహించేశక్తి ఉందా మీకు?' అడిగాడు.

అందంగా నవ్వింది శిల్ప.

'నేనూ, రామ్ ఎప్పుడు ఇలా బయటకు వచ్చినా, ఓ అబ్బాయి, అమ్మాయిని కనిపిస్తే భరించలేకపోయేవాడు. నేను పెళ్ళికి ముందు ఇలా హోటళ్ళకు, వాటికీ తిరిగానని ఊహించుకుని బాధపడేవాడు. కాస్సేపటికి తన ఊహనే నిజమని అనుకునేవాడు. ఎవరెవరితో ఎలా ఎలా ఎంజాయ్ చేశానో చెప్పమని వేధించేవాడు.'

శరత్ మెల్లిగా అన్నాడు 'అసూయ అనేది మనుషుల మౌలిక లక్షణం. స్త్రీలకయినా, పురుషులకయినా. చిన్నపిల్లల్లో కూడా ఉంటుంది. మీరు వేరే పిల్లవాడిని దగ్గర తీయండి. తననీ దగ్గర తీసుకోమని పిల్లవాడు పరుగెత్తుకు వస్తాడు. కొందరు అసూయను అదుపులో పెట్టుకుంటారు. కొందరు పెట్టుకోలేరు. అది తేడా.'

శరత్ వైపు నిశితంగా చూసింది శిల్ప. 'మీరన్నది నిజమే. నాకు కూడా రామ్ వేరే అమ్మాయిల వైపు చూస్తే ఓరకంగా అనిపించేది. వారి శారీరక లావణ్యాన్ని పొగుడుతుంటే కోపం వచ్చేది. కానీ..'

'మీ అసూయను మీరు అదుపులో పెట్టుకున్నారు. అతడు అదుపులో పెట్టుకోలేకపోయాడు.'

'కావచ్చు.. కానీ, ఒకరు అనుక్షణం మిమ్మల్ని అనుమానంగా చూస్తూ, విమర్శిస్తూ ఉంటే ఎలా ఉంటుందో ఊహించండి.'

'ఊహించగలను. కానీ వ్యక్తుల నడుమ సాన్నిహిత్యం పెరిగి, అవగాహన పెరిగితే ఈ అసూయ అణగిపోతుంది. అపార్థాలు తొలిగిపోతాయి. అవగాహన పెరుగుతుంది. పెళ్ళయిన కొత్తల్లో ప్రశాంతిని ఆఫీసు దగ్గర దింపిన తరువాత చిత్రహింసను అనుభవించేవాడిని. తను ఏక్టివ్‌గా ఎలర్ట్‌గా ఉండే కాలమంతా ఆఫీసులో కొలీగుల నడుమ గడుపుతుంది. తనకి ఆఫీసులో ఎలాంటి సమస్య వచ్చినా కొలీగులే తీరుస్తారు. ఆమె ఆఫీసు జీవితం నాకు సంబంధం లేదు. అప్పుడామె నా భార్యనే కానీ నాదికాదు. రోజుకి ఎనిమిది తొమ్మిదిగంటలు ఆఫీసు, ఏడుగంటలు నిద్ర, మిగతా సమయం ఇంటి పనులకు పోతే భార్య భర్తల నడుమ అనుబంధం, అవగాహనలు దృఢతరమెలా అవుతాయి? అసూయలు, అపోహలు ఎలా తొలుగుతాయి? ఈ ఆలోచనతో పెళ్ళయిన కొత్తల్లో

సతమతమయ్యాను. తరువాత ఇద్దరం వీలయినంత సమయం కలసి గడపాలని నిర్ణయించుకున్నాం. నెమ్మదిగా అసూయలు ఆవిరైపోయాయి. అపోహలు అదృశ్యమయ్యాయి. సంబంధం ధృఢతరమయింది. ఇప్పుడామెని ఆఫీసు కొలీగు బండిమీద ఇంటికి తెచ్చి దింపినా ఏమీ అనిపించని స్థితికి చేరుకున్నాను' చెప్పాడు శరత్.

ఆలోచిస్తూ కాస్సేపు మౌనంగా ఉంది శిల్ప. తరువాత మెల్లిగా అంది.

'మీరన్నది నిజమేనేమో! ఇప్పుడు భార్యాభర్తలిద్దరికీ కూర్చుని తీరికగా మాట్లాడుకునే తీరికలేదు. అపోహలను తొలిగించుకుని అవగాహన పెంచుకునే సమయం లేదు. నా ఫ్రెండు పెళ్ళయిన నెలలో గర్భవతి అయింది. పిల్లవాడు పుట్టుకొచ్చాడు. మళ్ళీ సంవత్సరం మళ్ళీ గర్భవతి అయింది. మరో పిల్లవాడు పుట్టాడు. ఇక ఆమె ప్రపంచమంతా పిల్లలే అయ్యారు. భార్యాభర్తలిద్దరూ కలసి పట్టుమని పదినిమిషాలు మాట్లాడుకోలేదు పెళ్ళయి ఇన్నేళ్ళయినా..' అంది.

తల ఊపాడు శరత్.

'మా తరం ఒకరకంగా అదృష్టవంతమయిన తరం. సినిమాలు, నవలలు ఇన్ని ఊహలు రొమాన్టిక్ ఆలోచనలు అణచుకుని నిజజీవితంలో బ్రతకటం అలవాటు చేసుకున్నాం. కానీ తరువాత తరాలలో స్వార్థం పెరిగింది. పెద్దలంటే గౌరవం పోయింది. వ్యక్తిగతానికి ఇచ్చిన ప్రాధాన్యం సమిష్టికి ఇవ్వటం తగ్గింది. ఐ మానవ సంబంధాలపైనే కాదు. సాంసారిక బంధాలపైన కూడా ప్రభావం చూపుతోంది. వ్యక్తులతో అసంతృప్తి, ప్రేమరాహిత్య భావన వినాశనకారి అయ్యే స్థాయికి పెరుగుతోంది.'

'బహుశా నాకూ, రామ్‌కీ నడుమ అదే జరిగి ఉంటుంది. నాకు నృత్యం ప్రాణం. నేను చదివిన గ్రంథాలు, చూసిన సినిమాలు నాలో ఓ రకమైన రొమాంటిక్ భావనలు కలిగించాయి. రామ్ అనుభవాలు, ఆలోచనలు అతని రొమాంటిక్ ఆలోచనలు నాకు భిన్నమైన రీతిలో ఏర్పరచాయి. ఇద్దరం కలసి కూర్చుని ఒకరి మనసులోని భావాలు మరొకరికి చెప్పుకుని అర్థం చేసుకునే ఓపిక, తీరిక, పరిణితులు లేకపోవటం వల్ల బహుశా మేము విసిగిపోయామేమో' ఆలోచిస్తూ అంది శిల్ప.

'అందుకు బాధపడుతున్నారా?' అడిగాడు శరత్.

'ఏమో చెప్పలేను. మన కథల్లో, సినిమాల్లో తాళి తెంపి, భర్తను వదిలేసి వచ్చే మహిళను గ్లోరిఫై చేస్తూ చూపిస్తారు. ఆమె విజేత అని పొగుడుతారు. అవి చదువుతుంటే, ఆ సినిమాలు చూస్తుంటే నవ్వొస్తుంది. పెళ్ళి కాకుండా ఒంటరిగా ఉండటం వేరు. పెళ్ళయి భర్తతో వేరుపడి ఒంటరిగా ఉండటం వేరు.' అంది.

'ఎలా?' అడిగాడు శరత్.

నవ్వింది.

'పెళ్ళికాకముందు ఏవేవో ఊహలు కలలు ఉంటాయి అమ్మాయికి. పెళ్ళయిన తరువాత అవన్నీ తాను పెళ్ళిచేసుకున్న వ్యక్తి పరిధిలోకి ఒదిగింపచేయాల్సి వస్తుంది. కానీ, మగవాడి దృష్టిలో పెళ్ళికాని అమ్మాయిపై ఉన్న గౌరవం పెళ్ళయి ఒంటరిగా ఉంటున్న మహిళపై ఉండదు. మగవాడి దృష్టిలో ఆడవాళ్ళు లైంగిక సౌఖ్యాలు అందించే వస్తువులే పెళ్ళయినా, కాకున్నా కానీ పెళ్ళయి ఒంటరిగా ఉంటుందంటే ఎంతో చులకన. ప్రతి ఒక్కడూ ఆశ పడేవాడే చిన్న సహాయం చేసి తాను చెప్పినట్టు వినమని నిర్బంధించే వాడే ఎవడికి వాడు సానుభూతి చూపుతూ 'అవకాశం' కోసం ఎదురు చూసేవాడే ఇలాంటి సమయాల్లో అనిపిస్తుంది, ఒక్క మొగుడని వాడుంటే, వాడు ఎలాంటి వాడయినా ఉండే గౌరవం, భద్రతలు వేరు. వాటి కోసం వాడిని భరించటమా, లేక, తుఫానులో ఎండుటాకులాంటి పరిస్థితిని ఎదుర్కోవటమా? ఏది మంచిది? అని అప్పుడప్పుడు ఆలోచిస్తూంటాను' అంది.

'నాకు తెలుసు ఇలాంటి బాధ. దీనికి తోడు, భర్తతో వేరు పడటాన్ని తమలో ఏదో లోపంగా భావించి మహిళలు తాము ఇతరులకే మాత్రం తీసిపోమని, తాము ఇంకా ఆకర్షణీయంగా ఉన్నామని, భర్త లేకపోయినా తాము ఏ లోటూ లేకుండా ఉన్నామని

నిరూపించుకోవాలని తపన పడతారు. మగవారు తమ నుంచి ఏదో ఆశిస్తూ చుట్టూ తిరగటం వారికి సంతృప్తినిస్తుంది. మగవాళ్ళ మనస్సుల్లో ఏముందో కూడా తెలిసి ఒక స్థాయి వరకూ దగ్గరకు రానిస్తారు. తరువాత దెబ్బతిన్నట్టు బాధపడతారు. నాకు తెలిసిన ఒకామెకు వారానికో అన్న, నెలకో తమ్ముడు దొరుకుతూంటారు. ఎవరితోనూ ఆమె స్నేహం దీర్ఘకాలం కొనసాగదు. చూసేవాళ్ళు ఏవేవో ఊహిస్తారు. కానీ జాలిపడటం మినహా మరేం చేయలేము' అన్నాడు శరత్.

'నేను ఆయన అనుమానాన్ని, అసూయను భరించాను. కానీ నా పాటను దూషిస్తే భరించలేకపోయాను. కృష్ణ రాధల రాసకేళిలో బూతును, లైంగికతను చూస్తే సహించలేకపోయాను. పదిమంది ముందు గొంతెత్తి అలాంటి పాటలు పాడితే, మా ఇద్దరి మధ్య సెక్స్ సంబంధం లేదని, అతడు నన్ను సంతృప్తి పరచలేకపోతున్నాడని అందరూ భావిస్తారని, నేను కోరుకుంటున్నది అదేనని అన్నప్పుడు మౌనంగా ఉండలేకపోయాను. ఇప్పుడు ఆలోచిస్తే నేనే తొందరపడ్డానేమో అనిపిస్తుంది. అప్పుడు ఒక్కడి అనుమానాన్నే భరించాల్సి వచ్చేది. ఇప్పుడు ప్రతి ఒక్కడి ఆశను, అనుమానాన్ని భరించాల్సి వస్తోంది' అంది.

మాటల్లో భోజనం ముగించారు.

బర్త్‌డే పార్టీ పిల్లల గోల తీవ్రంగా ఉంది. ఇద్దరూ ఆవైపు చూస్తూ మౌనంగా ఉన్నారు.

వెయిటర్ బిల్లు తెచ్చి పెట్టాడు.

శిల్ప తీసుకునే లోగా శరత్ తీసుకున్నాడు.

'నేను మిమ్మల్ని లంచ్‌కి పిలిచాను' అంది శిల్ప.

'నేను ఇప్పుడిస్తాను. మీరు మరోసారి ఇవ్వండి' అన్నాడు శరత్.

'అంటే మరోసారి నాతో లంచ్ చేయాలని ఉందా?'

నవ్వాడు శరత్' మీతో లంచ్ కన్నా మీతో మాట్లాడటం బాగుంది. లంచ్ నెపంతో మీతో మాట్లాడవచ్చన్న ఆశ ఉంది.' అన్నాడు.

అప్పుడు గమనించాడు, ఆ హోటల్ లో మంద్రస్థాయిలో హిందీ సినిమా పాటలు వినిపిస్తున్నాయి. ఇద్దరూ ఒకేసారి విన్నారు ఆ పాటని.

యూన్ హి తుమ్ం ముఝ్ సె బాత్ కర్ హో
యా కొయీ ప్యార్ కా ఇరాదా హై"

ఒకరి వైపు ఒకరు చూసుకున్నారు.

ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ మైమరచిపోయాడు శరత్

అంతలో అతడి మనసులో ఎక్కడో చదివిన ఓ కొటేషన్ మెదిలింది.

'మగవాడి శరీరానికి వయసు పెరుగుతుంది కానీ మనసుకు వయసుండదు. అది ఎల్లప్పుడూ ప్రేమ కోసం తపించి ఎదురు చూసే పదహారేడేళ్ళ పిల్ల వాడి వయసులోనే ఉంటుంది. '

శరత్ నవ్వాడు.

'ఎందుకు నవ్వుతున్నారు?' అడిగింది శిల్ప లేస్తూ.

'ఏమీ లేదు' అన్నాడు.

'ఇప్పుడెటు?' అడిగింది.

'నేను లైబ్రరీకే... మీరు?'

'నాకు రిహార్సల్ ఉంది. వస్తారా?'

తల అడ్డంగా ఊపాడు శరత్. 'మీ ప్రపంచంలోకి అడుగిడాలంటే భయంగా ఉంది. నా ప్రపంచంలోనే ఉంటాను' అన్నాడు.

'ఛాయిస్ మీదే బై.. థాంక్స్ ఫర్ ఎవ్రీథింగ్' అంది.

ఆమె వెళ్తూ వెళ్తూ వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

జేబులోంచి డబ్బులు తీసి బయట అడుక్కుంటున్న ముసలామెకి ఇస్తున్నాడు శరత్.

ఆఫీసులో అందరికీ స్వీట్లు పంచుతున్నాడు అప్పారావు.

'ఏమిటీ విశేషం?' అడిగాడు శరత్.

'మా అబ్బాయికి క్యాంపస్ సెలక్షన్ వచ్చింది. సారీ ఎబౌట్ యువర్ సన్' అన్నాడు అప్పారావు.

శరత్‌కి అర్థం కాలేదు.

'ఇప్పుడేంటి క్యాంపస్ సెలక్షన్? ఎప్పుడో అయిపోయింది కదా? మా అబ్బాయి సెలక్టయ్యాడు. సారీ ఎందుకు?'

శరత్ వైపు విచిత్రంగా చూశాడు అప్పారావు .

'మీ అబ్బాయి చెప్పలేదా?'

'ఏమిటి?'

'అసలు ఫస్ట్ రౌండ్‌లోనే సెలక్ట్ కాలేదు మీ వాడు. ఇంతకు ముందు క్యాంపస్ సెలక్షన్‌లో సెలక్ట్ కాలేదు. మీ వాడు కాలేజీకే సరిగ్గా రావటం లేదట' చెప్పి ముందుకు వెళ్ళిపోయాడు అప్పారావు.

శరత్ కేమీ అర్థం కాలేదు. అయోమయంగా అనిపించింది.

అప్పారావు వాళ్ళబ్బాయి, తనబ్బాయి ఒకేకాలేజీలో, ఒకే క్లాసులో చదువుతున్నారు. తనకు అబద్ధం చెప్పాడా వాడు?

ఆ రోజు తాగి వచ్చాడు. ఇంట్లో వాళ్ళు తిడతారని భయపడి అబద్ధం చెప్పాడా? క్యాంపస్ సెలక్షన్‌లో ఎంపికయినందుకు సంతోషంతో తాగాడా?

ఎంపిక కానందుకు విషాదంతో తాగాడా?

శరత్‌కు అయోమయంగా ఉంది.

కొడుకు తనకు అబద్ధం చెప్పినందుకు బాధగా వుందో? తనని అమాయకత్వంతో ఆటలాడుకునే తెలివి వాడికున్నందుకు భయంగా ఉందో అర్థం కావటం లేదు. ఇది ప్రశాంతికి తెలిస్తే ఏమనుకుంటుంది? ఎలా రియాక్టవుతుంది?

ఆలోచిస్తున్న శరత్ దగ్గరకు శిల్ప వచ్చింది.

'రేపు మేము పాట ప్రాక్టీస్ చేస్తున్నాం. మీరు రావాలి' అంది.

తల ఊపాడు శరత్ అన్యమనస్కంగా.

ప్రశాంతికి ఎలా చెప్పాలి?

చెప్పాలా? వద్దా?

కఠినమైన నిజం చెప్పి బాధించటమా? అబద్ధంలోనే ఆనందంగా ఉండనీయటమా? కానీ నిజం నిప్పులాంటిది. దాగదు. పైగా దాచిన వాడిని కాలుస్తుంది.

'ఏమిటి ఏదో ఆలోచనలో ఉన్నారు? వస్తారా రారా?' అడిగింది శిల్ప.

'వస్తాను' అన్నాడు.

ఓసారి అతడివైపు చూసి వెళ్ళిపోయింది శిల్ప.

ఆమె వెళ్ళగానే మాధవి వచ్చింది. 'జాగ్రత్త సార్. మీకు వలలేస్తున్నట్టుంది. వెళ్తూ వెళ్తూ తిరిగి చూస్తూ వెళ్ళింది.'

ఆలోచిస్తూ ఏదో లోకంలో ఉన్నవాడిలా ఆమె వైపు చూశాడు శరత్.

'అతడి మనసులో తనని కొడుకు ఎంత మోసం చేశాడు?' అన్న భావన కత్తులతో గుచ్చుతున్నట్టూ గుచ్చుతోంది. తనకే ఇలా ఉంటే, ప్రశాంతి ఇంకా ఎంత బాధపడుతుంది? ఏం చేయాలి? ఆలోచిస్తూ లేచాడు శరత్.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments